

Arrest

nr. 201 187 van 15 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 21 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 oktober 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 oktober 2017.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt op 29 september 2008 België binnen en dient een asielaanvraag in op 30 september 2008.

Op 18 december 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 44 162 van 28 mei 2010 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 8 juli 2010 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 16 juli 2010 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 2 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*).

Op 24 juni 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 21 september 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 27 december 2011 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 12 december 2012 onderzoekt de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekster persoonlijk.

Op 18 december 2012 geeft de arts-adviseur zijn advies.

Op 20 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de aanvraag van 24 juni 2010 op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ongegrond is.

Bij arrest van de Raad nr. 104 885 van 12 juni 2013 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 20 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Op 20 februari 2013 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad nr. 154 018 van 7 oktober 2015 wordt het beroep tegen de beslissingen van 20 februari 2013 verworpen.

Op 13 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 13 september 2013 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad nr. 120 313 van 10 maart 2014 wordt het beroep tegen deze twee beslissingen van 13 september 2013 verworpen.

Op 4 oktober 2013 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 28 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 28 januari 2014 wordt ten opzichte van verzoekster een inreisverbod genomen.

Op 25 april 2017 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 7 juli 2017 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 9 oktober 2017 geeft de arts-adviseur zijn advies.

Op 11 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.04.2017 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

NAAM: E., Z. (R.R.: xxx)

nationaliteit: Georgië

geboren te M.

op (...)1943

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 07.07.2017, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor E., Z. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 09.10.2017 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Georgië.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan E.Z. te willen overhandigen.”

Op 11 oktober 2017 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten, dit is de tweede bestreden beslissing:

“Mevrouw,

Naam + voornaam: E., Z.

geboortedatum: (...)1943

geboorteplaats: M.

nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen vermindert omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 13.09.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 23.09.2013. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL

Schending van de artikelen 9ter en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 15 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955;

Doordat, De beslissing als volgt werd gemotiveerd: "(...)."

En doordat, Het advies van de Arts-adviseur als volgt luidt: "(...)."

Terwijl, In tegenstelling tot de bewering van de arts-adviseur, de verzoekende partij helemaal geen reizen maakte van 3u15min, iets wat ze medisch niet aan zou kunnen;

Dat dit niet blijkt uit het administratief dossier;

Dat de verzoekende partij in die tijd in La Louvière verbleef bij een kennis als "garde malade";

Dat het advies van de ambtenaar-geneesheer op objectieve gegevens gestoeld moet zijn en dat deze dienen te blijken uit het administratief dossier, zo niet, wordt de materiële motiveringsplicht geschonden (RvV 16-3-2015, nr. 141 070);

Dat wanneer uit het standaard medisch attest blijkt dat de aanvrager niet kan reizen, dan moet de DVZ op voldoende wijze motiveren waarom volgens haar een terugkeer wel mogelijk zou zijn (RvV, 17-09-2007, nr. 1.765);

Dat zulks in casu niet is gebeurd, nu de verzoekende partij in tegenstelling tot wat in de beslissing staat, geenszins verplaatsingen aflegde van 3u15;"

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel haalt verzoekster de schending aan de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 15 EVRM.

Zij betoogt niet te kunnen reizen en betwist een reis van Leper naar La Louvière te hebben gemaakt die 3u15min duurde. Zij stelt als "garde malade" bij een kennis in La Louvière verbleven te hebben.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de arts-adviseur in zijn medisch advies gesteld heeft dat een reis van Leper naar La Louvière met de wagen 1u30min duurt en met het openbaar vervoer 3u15min. Hij trekt hieruit als gevolg dat verzoekster in staat is om te reizen. Waar verzoekster dit betwist en stelt als "garde malade" bij een kennis in La Louvière verbleven te hebben, toont zij dit niet aan met een begin van bewijs. Zij beperkt zich tot een louter ongestaafde bewering niet in staat te zijn om te reizen, doch weerlegt het gegeven niet dat zij ondanks "haar psychische problemen ten gevolge van beweerd trauma (nodig voor de diagnose van een PTSS maar nergens geconcretiseerd in het voorgelegde medische dossier) en haar hypertensie de stresserende reis naar een onbekend land, België, aangevat en volbracht heeft, zonder de minste complicatie, wat bewijst dat zij in staat is om met haar onbehandelde psychische en bloeddrukproblemen te reizen."

Zij betwist evenmin dat de medische behandeling en opvolging voor haar aandoeningen, beschikbaar en toegankelijk zijn in haar land van herkomst.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de juridische en feitelijke motieven kent die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekster melding maakt van een schending van de artikelen 3 en 15 EVRM, toont zij niet aan in welke mate de bestreden beslissing die artikelen zou schenden waardoor dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels niet ernstig."

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de

burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden aangenomen als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.3.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur d.d. 9 oktober 2017, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en bij de beslissing werd gevoegd, en dat luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 25.04.2017.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- SMG d.d. 10/04/2017 van Dr. J. H. K., huisarts
- Medisch attest d.d. 05/04/2017 van Dr. P., internist-cardioloog
- Consultatieverslag d.d. 23/03/2017 en 31/03/2017 van Dr. P.

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische stukken weerhoud ik dat het gaat om een 74-jarige vrouw die lijdt aan een (maligne) hypertensie (in stress-situaties) kaderend in een chronisch post-traumatisch stress-syndroom (PTSS).

Bespreking:

In 2010 werd een depressie vastgesteld in het kader van een PTSS. In het voorgelegde medische dossier zitten geen verslagen van een psychiatrische opvolging, diagnose en behandeling. Betrokkene heeft blijkbaar geen nood aan psychofarmaca. De attesterende huisarts benadrukt dat elke vorm van stress vermeden moet worden (hoge stressgevoeligheid) en haalt aan dat een terugreis naar Georgië een te groot risico zou geven op complicaties (hypersensitieve encefalopathie).

De chronologie toont echter aan dat betrokkene met haar psychische problemen ten gevolge van beweerde traumata (nodig voor de diagnose van een PTSS maar nergens geconcretiseerd in het voorgelegde medische dossier) en haar hypertensie de stresserende reis naar een onbekend land, België, aangevat en volbracht heeft, zonder de minste complicatie, wat bewijst dat zij in staat is om met haar onbehandelde psychische en bloeddrukproblemen te reizen. Na haar aankomst in België in september 2008 heeft betrokkene nog bijna 2 jaar (2010) hier geleefd met haar reeds oude psychische problemen en haar hypertensie en nog steeds zonder (gespecialiseerde) behandeling en dat zonder de minste complicaties, terwijl ernstige complicaties geattesteerd worden bij een lange reis (medisch attest d.d. 05/04/2017, SMG d.d. 10/04/2017) en in afwezigheid van een behandeling.

Verder blijkt betrokkene hier in België in staat te zijn om een huisarts en cardioloog in La Louvière te bezoeken, terwijl zij zelf in Leper woont, wat een reistijd met de wagen van anderhalf uur en met het openbaar vervoer van 3 u en 15 min. betekent (zie bijlage in het administratieve dossier).

Maligne hypertensie is een medische term voor hoge bloeddruk, die zelfs levensgevaarlijk kan zijn. Deze kenmerkt zich door een onderdruk van boven de 130mmHg.

Om de diagnose van hypertensie te stellen dient men eigenlijk een 24-uurs bloeddrukmeting uit te voeren, wat de cardioloog ook voorstelt, maar waarvan wordt afgezien omdat de betrokken geen mutualiteit heeft.

De in het voorgelegde medisch dossier vermelde onderdrukken van Mevr. E. schommelen tussen de 90mmHg en 12mmHg, onder bloeddrukverlagende en vochtafdrijvende medicatie: lisinopril + hydrochloorthiazide (Zestoretic), en na aanpassing van de medicatie verlaagt ook de bovendruk naar 150mmHg (bisoprolol + perindopril = Bipressil: bèta-blokker + ACE-inhibitor). De cardioloog voegt een week later nog spironolacton + altizide = Aldactazine: kaliumsparend diureticum + thiazide diureticum toe aan de medicatie van betrokkene.

Hypertensieve encefalopathie is een zwelling van de hersenen ten gevolge van te hoge onderdrukken, zodat er hersenbeschadiging kan optreden. Het voorgelegde medische dossier bevat geen evaluatie van de hersenen van betrokken (EEG, CT-scan, MRI-scan, neurologisch onderzoek). De symptomen van de voorloper van hypertensieve encefalopathie opgesomd door de attesterende huisarts – duizeligheid, wazig zien, hoofdpijn, hartkloppingen, misselijkheid, cervicale pijn en bewustzijnsverlies – zijn louter subjectieve rapporteringen van betrokkene en worden b-niet geobjectiveerd door klinische observatie en onderzoeken.

Het cardiologische onderzoek is verder normaal, wat betekent dat de hypertensie (nog) geen weerslag heeft gehad op de functie van hart en bloedvaten. De cardioloog heeft betrokkene ook een zoutarm dieet voorgesteld, een aanpassing aan levensstijl die enkel betrokkene kan uitvoeren en waar ter wereld kan toepassen om haar bloeddrukken onder controle te houden.

Uit het voorgelegde medische dossier blijkt geen medische tegenindicatie te bestaan om te reizen, en betrokkene bewijst zelf hiertoe in staat te zijn. Er is geen strikte medische nood aan mantelzorg.

Als actuele noodzakelijke medicatie voor Mevr. E. weerhoud ik bisoprolol, perindopril, spironolacton en altizide. Verder is het aangewezen dat betrokkene regelmatig cardiologisch opgevolgd wordt.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst / terugname:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

Aanvraag MedCOI met het unieke referentienummer BMA 8914

Aanvraag MedCOI met het unieke referentienummer BMA 8655

Aanvraag MedCOI met het unieke referentienummer BMA 9416

2. Overzicht van beschikbare medicatie voor betrokkene in Georgië volgens recente MedCOI-dossiers

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de opvolging bij een huisarts/generalist en bij een internist/cardioloog/neuroloog in Georgië beschikbaar is.

Bisprolol en spironolactone zijn beschikbaar. Perindopril en altizide kunnen vervangen worden door hun respectievelijke analogen captopril en indapamide, die beschikbaar zijn in Georgië.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst / terugname:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Georgië erfde in 1990, bij de val van het communistisch regime, een gezondheidssysteem gestoeld op dat van de Sovjet-Unie. De focus lag op gespecialiseerde zorg door opnames in grote ziekenhuizen. In 2002 stortte dit systeem volledig in. Vanaf 2006 kwamen er hervormingen en kreeg de basisgezondheidszorg meer aandacht. Huisartsen zouden voortaan het eerste contactpunt moeten zijn, die indien nodig de mensen dan zouden doorverwijzen naar meer gespecialiseerde zorg. Een tweede wijziging gebeurde in de periode 2008-2009 wanneer de overheid van start ging met de privatisering van de gezondheidszorg. Bijna alle medische instellingen zijn vandaag de dag geprivatiseerd in Georgië. Die privatisering zou de kwaliteit van de zorg ten goede moeten komen. Zowel de infrastructuur als de diensten en de kwalificaties van het personeel zijn er enorm op vooruit gegaan de laatste jaren.

De gezondheidszorg is, mede dankzij diverse overheidsprogramma's, voor iedereen toegankelijk. De bedoeling was dat iedereen, dus ook de armere bevolking, toegang heeft tot een ziekteverzekering.³ Voor mensen die leven onder de armoedegrens is de verzekering gratis, en ook overheidspersoneel kan dergelijke gratis verzekering afsluiten. Mensen die niet in aanmerking komen voor een gratis ziekteverzekering of gratis behandeling kunnen zich aansluiten bij een private verzekeringsmaatschappij, die gesubsidieerd worden door de overheid. De overheid betaalt dan 75% en de patiënt de overige 25 %. Inbegrepen in deze verzekering is de ambulante verzorging, tweemaal per jaar een ECG, spoedbehandeling en kortingen bij bepaalde medicijnen. Ook zijn er programma's die ervoor zorgen dat de kosten voor de behandeling van bepaalde ziekten gedekt zijn.

Betrokkene lijdt onder meer aan een geestelijke aandoening. In Georgië bestaat er een specifiek staatsprogramma wat betreft de geestelijke gezondheidszorg. Dit wordt volledig gesubsidieerd door de Georgische staat en biedt een waaier van diensten aan, waaronder ambulante diensten, hulp bij psychosociale rehabilitatie, zorg bij opname, etc... Verder wordt ook de medicatie terugbetaald door dit programma. Voorwaarde is wel dat men de Georgische nationaliteit bezit en men zich heeft geregistreerd voor dit specifiek programma. Het doel van dit programma is om de betaalbaarheid en toegankelijkheid tot de geestelijke gezondheidszorg te verbeteren. In hoofdstad Tbilisi zijn verschillende psychiatrische instellingen gevestigd. Betrokkene is afkomstig van Martqopi op nauwelijks een half uurtje rijden van de hoofdstad. De nodige zorgen zijn dus zeker geografisch toegankelijk gezien betrokkene in België ruim driemaal zo lang reist om een arts te consulteren.

Ook zijn er diverse NGO's actief rond geestelijke gezondheidszorg, zoals daar zijn de Global Initiative for Psychiatry, The Harm Reduction Network and the Georgian Association for Mental Health. Het zijn dagcentra die echter niet gedekt zijn door de ziekteverzekering.

Caritas International is ook actief in Georgië en bekommert zich als dusdanig over eenzame, oudere mensen die vaak te bed moeten blijven. Betrokkene is 74 jaar oud en kan zich desgewillend ook beroepen op de werking van deze organisatie. Deze zorg is gratis, al mag men uiteraard steeds een bijdrage doen om de werking van de NGO ook in de toekomst te verzekeren.

Conclusie:

Uit het voorgelegde medische dossier kan ik besluiten dat de arteriële hypertensie, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, en de depressie, die geen

reëel risico inhoudt voor haar leven fysieke integriteit, beide geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Georgië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland of het land van verblijf, met name Georgië."

2.1.3.3. Verzoekster voert aan dat zij, in tegenstelling tot wat de arts-adviseur beweert, helemaal geen reizen maakt van 3 uur en vijftien minuten, wat ze medisch niet zou aankunnen. Zij verbleef immers in La Louvière, waar zij een arts raadpleegde. Verzoekster meent dat, indien uit het standaard medisch getuigschrift blijkt dat zij niet kan reizen, de verwerende partij moet motiveren waarom zij een andere mening heeft, wat *in casu* niet is gebeurd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag van 25 april 2017 een standaard medisch getuigschrift heeft gevoegd van 10 april 2017 waarin de behandelende huisarts vermeldt: *"Ook dient elke vorm van stress vermeden te worden, zoals bijvoorbeeld een gedwongen terugreis naar Georgië, aangezien dit zou leiden tot een te groot risico op complicaties (zie onder punt d)."*

Verzoekster heeft ook een attest van haar behandelende cardioloog van 5 april 2017 voorgelegd, waarin vermeld wordt dat een lange reis een risico inhoudt op herval van de ernstige arteriële hypertensie, gelet op haar antecedenten.

In de bestreden beslissing, waarvan het advies van de arts-adviseur van 9 oktober 2017 deel uitmaakt, wordt over de (on)mogelijkheid tot reizen het volgende overwogen:

"De attesterende huisarts benadrukt dat elke vorm van stress vermeden moet worden (hoge stressgevoeligheid) en haalt aan dat een terugreis naar Georgië een te groot risico zou geven op complicaties (hypersensitieve encefalopathie).

De chronologie toont echter aan dat betrokkene met haar psychische problemen ten gevolge van beweerde traumata (nodig voor de diagnose van een PTSS maar nergens geconcretiseerd in het voorgelegde medische dossier) en haar hypertensie de stresserende reis naar een onbekend land, België, aangevat en volbracht heeft, zonder de minste complicatie, wat bewijst dat zij in staat is om met haar onbehandelde psychische en bloeddrukproblemen te reizen. Na haar aankomst in België in september 2008 heeft betrokkene nog bijna 2 jaar (2010) hier geleefd met haar reeds oude psychische problemen en haar hypertensie en nog steeds zonder (gespecialiseerde) behandeling en dat zonder de minste complicaties, terwijl ernstige complicaties geattesteerd worden bij een lange reis (medisch attest d.d. 05/04/2017, SMG d.d. 10/04/2017) en in afwezigheid van een behandeling.

Verder blijkt betrokkene hier in België in staat te zijn om een huisarts en cardioloog in La Louvière te bezoeken, terwijl zij zelf in Leper woont, wat een reistijd met de wagen van anderhalf uur en met het openbaar vervoer van 3 u en 15 min. betekent (zie bijlage in het administratieve dossier)."

en

"Uit het voorgelegde medische dossier blijkt geen medische tegenindicatie te bestaan om te reizen, en betrokkene bewijst zelf hiertoe in staat te zijn."

Uit deze bewoordingen blijkt dat de arts-adviseur een andere mening is toegedaan dan de behandelende artsen van verzoekster. Het staat de arts-adviseur op zich vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de behandelende geneesheer van verzoekster in het voorgelegde medische attest, hij dient in zijn advies echter wel op een afdoende wijze te motiveren waarom hij tot een andersluidend oordeel komt.

In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, blijkt dat de arts-adviseur wel degelijk verduidelijkt waarom hij over de mogelijkheid tot reizen een andere mening heeft. De arts-adviseur verduidelijkt immers in zijn advies dat verzoekster met haar psychische problemen ten gevolge van beweerde traumata en haar hypertensie de stresserende reis naar een onbekend land, België, aangevat en volbracht heeft, zonder de minste complicatie, wat bewijst dat zij in staat is om met haar onbehandelde psychische en bloeddrukproblemen te reizen. De arts-adviseur vervolgt dat verzoekster, na haar aankomst in België in september 2008, nog bijna 2 jaar (2010) hier geleefd heeft met haar reeds oude psychische problemen en haar hypertensie en nog steeds zonder (gespecialiseerde) behandeling en dat zonder de minste complicaties, terwijl ernstige complicaties geattesteerd worden bij een lange reis (medisch attest d.d.

05/04/2017, SMG d.d. 10/04/2017) en in afwezigheid van een behandeling. Ten slotte stelt de arts-adviseur dat verzoekster in België in staat blijkt te zijn om een huisarts en cardioloog in La Louvière te bezoeken, terwijl zij zelf in Ieper woont, wat een reistijd met de wagen van anderhalf uur en met het openbaar vervoer van 3 u en 15 minuten betekent.

Verzoekster betwist deze motieven niet, zodat zij niet met goed gevolg aanvoert dat de arts-adviseur niet op afdoende wijze zou motiveren waarom hij tot een andersluidend oordeel komt.

In de mate waarin verzoekster wel kritiek uit op het laatste onderdeel van dit motief, met name dat verzoekster vanuit Ieper een huisarts en cardioloog in La Louvière ging opzoeken, wat een reistijd met de wagen van anderhalf uur en met het openbaar vervoer van drie uur en vijftien minuten betekent, wordt opgemerkt dat uit verzoeksters aanvraag van 25 april 2017 blijkt dat zij een verblijfsadres in Ieper had opgegeven en geen melding maakte van een verblijfsadres in La Louvière, zodat het de arts-adviseur niet ten kwade geduid kan worden dat hij veronderstelde dat verzoekster vanuit Ieper naar de dokter ging in La Louvière. De uitleg die verzoekster hierover geeft, wordt voor het eerst vermeld in huidig verzoekschrift en doet hieraan geen afbreuk. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Het bestuur was van deze uitleg niet op de hoogte, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing, waarvan het advies van de arts-adviseur deel uitmaakt, steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.1.3.4. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 3 en 15 van het EVRM maar laat na om deze schendingen met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoekster in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 3 van het EVRM door de eerste bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL

Schending van de artikelen 7, 62 en 74/14 §3 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Doordat, Het Bevel om het grondgebied te verlaten als volgt wed gemotiveerd: “Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 13.09.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 23.09.2013. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan. ”

Terwijl,

*De verzoekende partij weliswaar op 23-09-2013 een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, doch dat dit bevel impliciet werd ingetrokken, toen in haar dossier een ontvankelijkheidsbeslissing op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet werd genomen op 07-07-2017;
Dat dus met het BGV van 13-09-2013 geen rekening mocht gehouden worden om de termijn om het grondgebied te verlaten te herleiden tot 0 dagen;
Dat de in het middel aangeduide wetsartikelen werden geschonden;"*

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

*"In het tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.
Zij betoogt in 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten te hebben gekregen dat impliciet werd ingetrokken toen haar vijfde 9ter aanvraag ontvankelijk verklaard werd.
Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet betwist op het grondgebied te verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig visum, noch dat zij in 2013 geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar toen werd opgelegd.
Waar verzoekster kritiek heeft om het ontbreken van een termijn om het grondgebied te verlaten, toont zij niet aan welk belang zij bij die kritiek heeft aangezien de maximum termijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek reeds bereikt is en zelfs overschreden. Zij werd gedurende deze periode van 30 dagen niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief.
Het tweede middel is niet ernstig."*

2.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van het bevel wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, zij is niet in het bezit van een geldig visum, en dat verzoekster niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven zodat niet aan de terugkeerverplichting voldaan werd. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de tweede bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet betwist dat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoekster betwist dus niet het motief waarom haar een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Inzake dit motief toont verzoekster bijgevolg niet aan dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

Verzoekster betwist enkel het motief waarom haar geen termijn (een termijn van nul dagen) werd gegeven om het grondgebied te verlaten, met name omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit motief betreft de toepassing van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. In dit verband dient te worden opgemerkt dat verzoekster geen belang heeft bij dit middelonderdeel, gezien de termijn om het grondgebied te verlaten reeds is verstreken. De schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet wordt niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET